

NEKLID

JEFFERY DEAVER

NEKLID

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 1994 by Jeffery Deaver
Translation © 2001, 2008 by Jiří Kobělka
Cover design @ 2001 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu PRAYING FOR SLEEP,
vydaného nakladatelstvím Signet, New York 1994,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Martina Školníková
Technický redaktor: Martin Pěch
Obálka: Radek Urbiš
První elektronické vydání
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
v červnu 2015

ISBN 978-80-7498-052-7

*A nijak nemůžete mezi řečí,
a tak či onak z něho dostat, proč
tak nebezpečně třestí, rozvraceje
výbuchy šílenosti mír svých dnů?*

Hamlet, William Shakespeare

1

NEBEZPEČNÁ BESTIE

Pohřební vůz s ním houpal jako kolébka.

Hrkavě si to šinul po vesnické silnici, jejíž asfalt byl rozpraskaný a hrbolatý od kořenů. Zdálo se, že jedou několik hodin, ale tohoto muže by nijak nepřekvapilo ani zjištění, že jsou na cestě již celé dny nebo týdny. Konečně zaslechl skřípění špatných brzd a ostrá zatáčka smýkla jeho tělem na stranu. Vyjeli na kvalitní státní silnici a rychle nabírali rychlost.

Muž si otřel tvář do hedvábného štitku všitého do vnitřní strany pytle. Ve tmě ho neviděl, ale dobře si vzpomínal na slova vyšitá černou nití na elegantním žlutém podkladu.

Union Rubber Products
Trenton, NJ 08606
MADE IN USA

Pohladil štítek širokým obličejem a nasál vzduch přes miniaturní otvor, kde zip nedoléhal úplně těsně. Hladká jízda pohřebního vozu ho náhle začala znepokojoval. Připadalo

mu, že padá rovnou do pekla – nebo snad do studny, kde zůstane navždy zaklíněn hlavou dolů...

Tato myšlenka v něm probudila palčivou hrůzu z uzavřeného prostoru, která se postupně stávala nesnesitelnou, a tak muž natáhl krk a odhrnul tlusté rty. Popadl vnitřek zipu dlouhými žlutošedými zuby, které připomínaly kočičí drápy, a začal pracně otevírat uzavírací mechanismus. Postupně odepnul zip o centimetr, o dva a pak o pár dalších. Do pytle začal vnikat chladný vzduch prosycený výfukovými zplodinami a muž ho lačně vdechoval. Příliv vzduchu poněkud zmírnil jeho nával klaustrofobie. Muž věděl, že zřízenci, kteří odvázejí mrtvé, říkají pytli, v němž se nyní nacházel, „havarkáč“. Přesto si nedokázal vzpomenout, že by v něm někdy odváželi někoho, kdo zemřel na následky havárie. Osoby v pytli umíraly následkem skoku do schodišťové šachty na oddělení E. Umíraly následkem podřezaných žil na tlustém předloktí. Umíraly s obličejem v záchodové míse a umíraly i tak jako ten chlápek dnes odpoledne – s kusem látky omotaným několikrát kolem krku.

Muž si nevzpomněl na jedinou havárii.

Znovu vycenil zuby a pootevřel zip o dalších dvacet až pětadvacet centimetrů. Z rozepnutého pytle se postupně vynořila jeho kulatá oholená hlava. S odhalenými dásněmi a odulým obličejem vzdáleně připomínal medvěda – na rozdíl od skutečného zvířete však byl lysý a navíc i modrý, neboť jeho hlava měla právě tento nádech.

Když se konečně dokázal rozhlédnout kolem sebe, ke svému zklamání zjistil, že se nenachází ve skutečném pohřebním voze, nýbrž v obyčejné dodávce, která navíc nebyla černá, ale žlutohnědá. Zadní okna nebyla zatřena a muž viděl

rozmazané obrysy stromů, dopravních značek, telegrafních sloupů a stodol – výhled mu zkreslovala nejen vysoká rychlost dodávky, ale i zamlžená temnota podzimního večera.

Po pěti minutách se znovu pustil do zipu a snažil se potlačit vztek, že má ruce bezmocně stažené kolem těla. „Ta newjerseyská guma je zatraceně dobrá,“ zamumlal sklíčeně a otevřel havarkáč o dalších deset centimetrů.

Náhle se zamračil. Co to je za *zvuk*?

Hudba! Přicházela z předního sedadla odděleného od zadního prostoru černou lepenkovou přepážkou. Muž měl vlastně hudbu docela rád, ale některé melodie ho značně rozčilovaly. A skladba, kterou slyšel nyní – lehká countryová melodie –, v něm z nějakého důvodu vyvolávala návaly neklidu.

Jak já ten pytel nenávidím! pomyslel si. Je zatraceně *těsný*.

A pak mu došlo, že v něm není sám. Tím to bylo – pytel byl naplněn dušemi z bezpočtu zubožených a domlácených těl. Dušemi lidí, kteří se vrhli ze schodiště, utopili se nebo si podřezali žíly.

Muž měl pocit, že ho ty duše nenávidí – že dobře vědí, že je pouhý podvodník, a chtějí ho proto zaživa a navždy pohřbit v těsném gumovém pytli. S těmito myšlenkami ho přemohl první skutečný nával paniky – syrové, průzračné a chladné. Na kůži mu vyrazil pot a do očí se mu vedraly slzy. Prudce vystrčil hlavu z otvoru v pytli, cukavými pohyby začal vysunovat ruce co nejvíce vzhůru, bušil jimi do tlusté gumy a současně kopal bosýma nohama. Kořenem nosu silně udeřil do zipu, který vyjel z drážky a zasekl se.

Michael Hrubek začal křičet.

Hudba ustala a vystříдалo ji zmatené mumlání. Vůz sebou škubl na stranu jako letadlo v bočním větru.

Hrubek vymrštil trup vzhůru, nechal ho poklesnout a začal se opakovaně vzpínat ve snaze prodrat se nějakým způsobem ven z malého otvoru ve vaku. Svaly na mohutném krku se mu změnilly v tlusté napjaté provazce a oči se mu vypouklily z důlků. Hrubek chvíli křičel, pak se rozplakal a znovu začal křičet. Malé okénko v černé přepážce se prudce otevřelo a do zadní části dodávky nakoukly dvě vytřeštěné oči. Hrubeka však nyní zcela ovládala hrůza, takže zřízence neviděl a neslyšel ani jeho hysterický křik: „Zastav! Zastav to auto. Panebože, *zastav!*“

Dodávka kodrcavě zajela ke šterkové krajnici a zvedla za sebou oblak prachu. Oba zřízenci v pastelově zelených kombinézách vyskočili, rozběhli se k zadním dveřím vozu a jeden z nich je zprudka otevřel. Nad Hrubekovou hlavou se rozsvítilo nepatrné žluté světlo, které ho ještě více vyděsilo, takže se dal znovu do úpěnlivého křiku.

„Sakra, on není mrtvej,“ řekl mladší zřízenec.

„*Jakýpak, není mrtvej?! Vždy je to normální útěk! Uхни.*“

Hrubek se znovu pustil do křiku a křečovitě se předklonil. Na modré lebce a krku se mu rýsovaly tlusté žíly a chvějící se provazce šlach. V koutcích úst měl kuličky pěny a krve. Oba zřízenci si současně pomysleli – a upřímně řečeno i doufali –, že muže každou chvíli sklátí mrtvice.

„Uklidni se, člověče!“ vyštěkl mladší z nich.

„Takhle si to děláš jen těžší!“ zaječel jeho kolega a beze stopy vyhrožování či obviňování dodal: „Prostě jsme tě vyhmátli, tak se uklidni. Vracíme se zpátky.“

Z Hrubekova hrdla se vydral neskutečný řev. Jakoby pouhou silou tohoto zvuku zip náhle povolil a kovové zuby se rozlétly na všechny strany jako kulky z brokovnice. Vzlykají-

cí Hrubek se prudce nadechl, vymrštil se kupředu, vykutálel se ze zadních dveří a přikrčil se k zemi. Kromě bílých trenýrek byl úplně nahý. Aniž by si všímal zřízenců, kteří před ním uskočili, opřel si hlavu o vlastní pokroucený odraz v podobaném chromovém nárazníku dodávky.

„Tak to by stačilo!“ zahřímal mladší zřízenec. Když si Hrubek místo odpovědi pouze třel obličej o nárazník a plakal, zvedl zřízenec dubový klacek, dvakrát delší než baseballová pálka, a výhrůžně jím na Hrubeka zamával.

„Ne,“ zarazil ho druhý zřízenec, ale ten mladší přesto udeřil Hrubeka do mohutných nahých ramenou, jako by odpaloval baseballový míček. Klacek se od Hrubekova těla odrazil prakticky bez jediného zvuku a zdálo se, že si Hrubek rány ani nevšiml. Zřízenec znovu sevřel klacek. „Hajzl.“

Jeho kolega však zbraň zachytil. „Ne. To není naše práce.“

Hrubek se postavil a se vzedmutým hrudníkem se otočil čelem k zřízencům. Oba zřízenci ustoupili, avšak Hrubek proti nim nevyrazil. Místo toho si oba muže chvíli vyčerpaně a zkoumavě prohlížel, pak se znovu sesunul k zemi a začal se škrábat pryč. Postupně se odkutálel do trávy vedle silnice a jako by vůbec nevěnoval pozornost chladné podzimní rose, která mu máčela tělo.

Z jeho masitého hrdla se vydralo silné zakňučení.

Zřízenci vyrazili zpátky k dodávce, a aniž by zabouchli zadní dveře, naskočili dovnitř. Dodávka se prudce rozjela a zasypala Hrubeka kamínky a hlínou. Strnulý Hrubek však spršku téměř necítil a pouze nehnutě ležel na boku a lokal chladný vzduch, jenž páchl hlínou, výkaly, krví a vazelínou. Sledoval, jak dodávka mizí v namodralém kouři linoucím se od pneumatik, a byl nesmírně vděčný, že už jsou ti chlapi

pryč a že s sebou odvezli i ten příšerný pytel z newjerseyské gumy, plný přízračných nájemníků.

Po několika minutách utichla panika v pouhou palčivou vzpomínku, poté v temnou myšlenku a nakonec byla téměř zapomenuta. Hrubek se vztyčil do stodevadesáticentimetrové výšky a zůstal jen tak stát, lysý a modrý jako bluma. Nato utrl trs trávy a otřel si ústa a bradu. Rozhlédl se kolem sebe a začal zkoumat okolní krajinu. Silnice se táhla prostředkem hlubokého údolí a po obou stranách širokého asfaltu se tyčila skalnatá úbočí. Mnoho mil západně odtud – ve směru, z něhož přijela dodávka – se kdesi v temnotách ztrácela nemocnice. Přímo před Hrubekem se pak třpytila vzdálená světla domů.

Jako zvíře vypuštěné ze zajetí začal Hrubek kroužit v nemotorném a obezřetném oblouku a přemítat, kterým směrem by se měl vydat.

A pak, podoben živočichu, jenž zavětril stopu, se obrátil ke světlům na východě a rozběhl se s téměř zlověstnou elegancí a rychlostí.

Nebe nad nimi postupně změnilo barvu z ocelově šedé v uhlově černou.

„Co je to? Táhle.“ Žena ukázala na seskupení hvězd nad vzdálenými vrcholky olší, dubů a občasných břízek, které lemovaly hranici jejich pozemku.

Muž sedící vedle ní zpozorněl a odložil brýle na stůl. „Nejsem si jistý.“

„Vsadím se, že Kasiopea.“ Ženiny oči sklouzly od souhvězdí k velkému státnímu parku, který od jejich novoanglického pozemku dělilo pouze inkoustově černé jezero.

„Možná.“

Již hodinu seděli v dlážděném altánu a nechali se zahřívat lahví vína a nezvykle příjemným listopadovým vzduchem. Tváře jim osvětlovala jediná svíčka zasazená do modrého svícnu a všude kolem nich se vznášel zralý a přesládlý zápach tlejícího listí. V okruhu osmi set metrů nebydleli žádní sousedé, ale oni spolu přesto hovořili šeptem.

„Necítíš tady někdy,“ zeptala se žena pomalu, „ještě pořád matčinu přítomnost?“

Muž se zasmál. „Ty víš, jaký mám názor na duchy. Museli by být nazí, ne? Šaty přece duši nemají.“

Žena pohlédla jeho směrem. Šedé vlasy a hnědé kalhoty byly to jediné, co bylo z jejího manžela v prohlubující se noci vidět (a žena si uvědomila, že právě on teď ze všeho nejvíce vypadá jako duch). „Já vím, že duchové neexistují. Tak jsem to nemyslela.“ Zvedla láhev nejjemnějšího kalifornského chardonnay a dolila si další skleničku. Přitom špatně odhadla vzdálenost, hrdlo lahve hlasitě cinklo o skleničku a oba je vylekalo.

„Děje se snad něco?“ zeptal se manžel, aniž by spustil oči z hvězd.

„Ne, vůbec nic.“

Lisbonne Atchesonová si nepřítomně zajela dlouhýma, zarudlýma a vrásčitýma rukama do krátkých světlých vlasů, upravila si zbloudilé pramínky, ale přitom je nechala stejně rozcuchané jako předtím. Rozmařile si protáhla pružné čtyřicetileté tělo a krátce se ohlédla k dvoupatrovému koloniálnímu domu za sebou. Po chvíli pokračovala: „Chtěla jsem říct, že máma... Těžko se to vysvětluje.“ Jako učitelka angličtiny však byla vázána pravidlem, že obtížnost formulace není důvodem, proč neformulovat vůbec, a tak to zkusila znovu. „Myslím její ,přítomnost‘. *Tohle* myslím.“

V tu chvíli svíčka v blankytném svícnu jakoby naschvál zablikala.

„Všechno odvolávám.“ Lis pohlédla do plamene a oba se rozesmáli. „Kolik je hodin?“

„Skoro devět.“

Lis se schoulila v křesílku, přitáhla kolena k sobě a shrnula si dlouhou džínsovou sukni až ke kotníkům. Zpoza lemu

jí vyčuhovaly špičky hnědých kovbojských bot se zlatým ozdobným vzorem. Znovu pohlédla na hvězdy a pomyslela si, že její matka by byla rozhodně vhodnou kandidátkou na ducha. Zemřela před pouhými osmi měsíci, když seděla ve starém houpacím křesle a dívala se z altánu, v němž nyní seděla Lis s Owenem. Náhle se tehdy předklonila, jako by ji zaujalo něco v krajině: „Ach ano, samozřejmě,“ řekla a během jediné pokojné vteřiny skonala.

Také samotný dům by byl velice vhodným strašidelným místem. V tmavé krabicovité budově bylo více obytné plochy, než by dokázala zaplnit jakkoliv početná rodina v osmnáctém století. Obvodové zdi byly obloženy věkem ošlehanými cedrovými trámy – hnědými, sukovitými a hrubě opracovanými – a fasáda domu byla tmavě zelená. Během americké revoluce, kdy dům sloužil jako hostinec, byl interiér rozdělen do mnoha malých pokojíků propojených úzkými chodbami. Po stropěch se táhly příčné trámy poseté otvory po červotočích a Lisin otec tvrdil, že několik širokých děr ve stěnách a trámech pochází od kulek, které z mušket vypálili vzbouřenci bojující o každou místnost s britskými vojáky.

Investice do vnitřního vybavení spolykaly za posledních padesát let statisíce dolarů, ale Lisini rodiče z nějakého důvodu nikdy v domě neinstalovali pořádný elektrický rozvod. Stolní lampičky a nízkowattové žárovky byly tudíž maximum, co elektrické obvody domu ještě dokázaly unést. Dnes večer doléhalo jejich světlo skrz malé okenní tabulky k altánu jako přízračné zažloutlé oči.

Lis stále myslela na matku. „Jednou krátce před smrtí mi řekla: ‚Právě jsem mluvila s tátou. Říkal, že se brzy vrátí domů.‘“ Ten rozhovor byl velmi zvláštní, neboť otec byl v té

době již dva roky mrtev. „Samozřejmě jen *fantazírovala*. Ale už svou smrt cítila v kostech.“

A co její otec? napadlo Lis. Kdepak, ani duch Andrewa L'Aubergeta pravděpodobně nebyl v domě přítomen. Lisin otec padl mrtev k zemi na veřejném záchodku na letišti Heathrow ve chvíli, kdy vztekle tahal za pokažený zásobník s papírovými ručníky.

„To jsou jenom pověry,“ řekl Owen.

„Ale v jistém smyslu se k ní otec *skutečně* vrátil. Zemřela jen o pár dní později.“

„Ale i tak.“

„Mluvíím o tom, co člověk cítí, když se zase sejde s lidmi, kteří znávali někoho, kdo už mezi nimi není.“

Owena řeči o duších zemřelých lidí pomalu začínaly unavovat. Napil se vína a oznámil manželce, že si na středu naplánoval služební cestu. Chtěl vědět, jestli mu Lis do odjezdu stihne vyprat a vyžehlit oblečení. „Zůstanu tam přes neděli, takže jestli...“

„Počkej. Neslyšel jsi něco?“ Lis se rychle otočila a podívala se k hustému pásu šeráků, které zakrývaly výhled k zadním dveřím domu.

„Ne, myslím, že jsem...“ Owen ztišil hlas a zvedl ukazováček. Přikývl. Lis mu neviděla do obličeje, ale všimla si, že se jeho tělo napřímilo napětím.

„Teď,“ řekla. „Teď se to ozvalo znovu.“

Zdálo se, že jsou to lidské kroky, které se blíží k domu od příjezdové cesty.

„A není to zas ten pes?“ Lis pohlédla na Owena.

„Od Buschesových? Ne, ten už je u boudy. Viděl jsem ho, když jsem se šel projít. Nejspíš je to srnec.“

Lis si povzdechla. Místní stádo jí v letošním létě spáslo květinové cibulky za více než dvě stě dolarů, a aby toho nebylo málo, právě minulý týden jí úplně oholilo a zničilo nádherný mladý japonský javor. Vstala. „Půjdu ho zaplašit.“

„Mám tam zajít?“

„Ne. Stejně si ještě musím jít domů zavolat. A možná si taky uvařím čaj. Chceš něco přinést?“

„Ne.“

Lis sebrala prázdnou láhev od vína a odešla k domu vzdálenému asi patnáct metrů po pěšince táhnoucí se kolem seřezaných zimostrázů a holých černých šeríkovníků. Prošla kolem malého třpytivého rybníčku, v němž plavalo několik leknínů. Pohlédla na hladinu a spatřila odraz vlastní tváře osvětlené nažloutlým světlem linoucím se z přízemí domu. Čas od času zaslechla, jak ji někdo označuje za „obyčejnou“ ženu, ale nikdy to nechápala ve špatném smyslu. Ten výraz v sobě zahrnoval jakousi prostotu a přizpůsobivost, kterou Lis vždy pokládala za projev krásy. Dívala se na hladinu a znovu si prsty upravila vlasy. Po chvíli roztrhal její odraz ve vodě poryv ostrého větru a Lis pokračovala v cestě do domu.

Onen záhadný zvuk se přestal ozývat a Lis si oddechla. Ridgeton patřil k nejbezpečnějším místům v celém státě – byla to nádherná vesnice obklopená zalesněnými horami a poli porostlými bujně zelenou travou a posetými obrovskými balvany. Na malebných lukách volně pobíhali koně a pásly se ovce a krávy. Obyvatelé Ridgetonu utvořili společenství ještě daleko dříve, než se třináct zakládajících států USA rozhodlo spojit se v unii, a vývoj městečka od té doby spočíval spíše v zavádění civilizačních vymožeností než ve

změně ekonomických principů a postojů. Mohli jste si zde koupit pizzu a mražený jogurt, mohli jste si zde půjčit sekačku na trávu nebo videokazety, ale jinak stále zůstával silně konzervativní vesnicí, kde muži byli připoutáni k půdě – stavěli na ní, navzájem si ji prodávali a jistili jí půjčky –, zatímco ženy se staraly o děti a jídlo.

Ridgeton byl zkrátka místem, jehož se tragédie dotkly pouze zřídka a promyšlené násilí zde bylo zcela vyloučeno.

Když tedy Lis dnes večer zjistila, že kuchyňské dveře s malými čtverečky tyrkysově zeleného skla jsou doširoka otevřené, pocítila spíše roztrpčení než neklid. Zastavila se a pomalu svésila ruku s lahví od vína. Na trávník u Lisiných nohou dopadal mdlý lichoběžník jantarově žlutého světla.

Lis obešla šeríkové houští a pohlédla na příjezdovou cestu. Žádná auta.

Nejspíš vítr, pomyslela si.

Vešla do kuchyně, postavila láhev na volnou krájecí plochu a zběžně prohlédla přízemí. Nikde neviděla žádné stopy po vypaseném mývalovi nebo všetečném tchoři. Na chvíli se zastavila a zaposlouchala se do zvuků zevnitř domu. Když nic neslyšela, postavila konvici na sporák, podřepla u spíže a začala se prohrabovat v regále s čajem a kávou. Právě když nahmatala krabičku se šípkovým čajem, padl na ni stín. Lis vstala, zalapala po dechu a zjistila, že se dívá do dvou obezřetných světle hnědých očí.

Ženě před ní bylo kolem pětatřiceti let. Pod černým sakem přehozeným přes rameno měla volnou bílou saténovou halenku a krátkou lesklou sukni, na nohou pak šněrovací boty na nízkém podpatku. Přes druhé rameno měla přehozený batůžek.

Lis polkla a přistihla se, že se jí chvěje ruka. Obě ženy se

na sebe chvíli mlčky dívaly. Nakonec to byla Lis, kdo se jako první rychle předklonil a objal mladší ženu. „Portie.“

Žena shodila batůžek z ramena a položila ho na krájecí plochu vedle lahve od vína.

„Ahoj, Lis.“

Nastala chvíle dusného ticha. „Netušila jsem...“ začala Lis, „totiž, myslela jsem, že nám zavoláš, až dorazíš na nádraží. Už jsme byli přesvědčeni, že nakonec nepřijedeš. Volala jsem ti domů a ozval se mi záznamník. Moc ráda tě vidím.“ Zaslechla, že Portia cosi nervózně odpovídá, a zmlkla.

„Svezla jsem se autem, a tak jsem si říkala, že vás nebudu obtěžovat.“

„Neobtěžovala bys nás.“

„A kde jste vůbec byli? Hledala jsem vás nahoře.“

Lis chvíli nemluvila a pouze si zkoumavě prohlížela Portiin obličej a světlé vlasy – přesně v Lisině odstínu – vyčesané dozadu a přidržované černou páskou do vlasů. Portia se zamračila a zopakovala otázku.

„Jo, byli jsme u jezera. Zvláštní noc, že? Hotové indiánské léto. V *listopadu*. Jedlas něco?“

„Ne, nic. Ve tři jsem si dala snídani. Lee u mě zůstal přes noc, a tak jsme dost dlouho vyspávali.“

„Pojď ještě ven. Čeká tam Owen. Dáš si s námi víno.“

„Ne, vážně. Nic nechci.“

Zamířili po pěšině k altánu a krátkou vzdálenost mezi nimi zaplnilo tíživé ticho. Lis se zeptala, jaká byla cesta vlakem.

„Měl zpoždění, ale dojel.“

„A kdo tě sem svezl?“

„Nějaký chlap. Myslím, že jsem s jeho klukem chodila na

střední školu. Pořád mluvil o nějakém Bobbiem. Jako bych mohla vědět, kdo to je, když mi neřekl svoje příjmení.“

„Bobbie Kelso. Je ve tvém věku. Jeho táta byl vysoký a plešatý?“

„Myslím, že jo,“ řekla Portia nepřítomně a zadívala se na velké jezero.

Lis její pohled sledovala. „Už je to dávno, cos tady byla naposled.“

Portia vydala zvuk, který mohl být zasmáním, ale i popotáhnutím. Zbytek cesty k altánu ušli ve společném mlčení.

„Vítám tě,“ řekl Owen, postavil se a políbil švagrovou na tvář. „Už jsme tě ani nečekali.“

„No jo, vůbec jsem to nestíhala. Neměla jsem možnost vám zavolat. Omlouvám se.“

„To nevádí. Tady na venkově jsme velmi přizpůsobiví. Dáš si víno?“

„Přivezl ji Irv Kelso,“ řekla Lis a ukázala na křesílko. „Posaď se. Otevřu další láhev. Musíme probrat spoustu věcí.“

Jenže Portia se neposadila. „Ne, díky. Ještě je docela brzo, ne? Tak co kdybychom nejdřív vyřídili špinavou práci?“

Nastalo ticho, během něhož se Lis střídavě dívala na sestru a na manžela. „No...“

Portia trvala na svém. „Pokud vám to teda nebude vadit.“

Owen zavrtěl hlavou. „Vůbec ne.“

Lis zaváhala. „A vážně se nechceš na pár minut posadit? Vždyť na to máme celý zítřek.“

„Né, pojďme na to.“ Zasmála se. „Jak se říká v té reklamě.“

Owen se ke švagrové otočil. Obličej měl ve stínu, takže